

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΑΡΜΗΚΗ ΕΠΙΘΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ. 18—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΣΩΘΩΜΕΝ ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ ΜΑΣ

Ενθυμείσθε τὸ ναυάγιον τοῦ Δὸν Ζουάν; Πόσαι μάταιαι ἀπόπειραι ναυτῶν καὶ πληρώματος ἵνα σωθῇ τὸ πλοῖον; Αἱ δυνάμεις ὑπερδιπλάσαι, ἡ ψυχὴ ἐκσφραδονίζομένη εἰς ἐνέργειαν, ὁ πόθος τῆς ζωῆς ἐξαμιζόμενος εἰς πῦρ, ἕως ὅτου ἡ καταιγὶς συρίζῃ εἰς τὰ ὦτα ἀπεγνωσμένων ναυαγῶν τὴν τρομερὰν τῆς λέξις: Τετέλεισται! Τότε ἀρχεται ἡ ἀντίθετος τῆς ἐντάσεως λειτουργία, τὰ νεῦρα ἐκλύονται, τὰ μέλη πίπτουσι ναρκούμενα, οἱ ὀφθαλμοὶ σβέννυνται, αἱ χεῖρες σταυροῦνται, καὶ ἐὰν μεσολαβήσῃ διὰ λειψίμα τῆς ζωῆς ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, εἶναι διὰ λειψίμα παραπροσόντης τρέγουσιν ἐν ἀπελπισίᾳ πρὸς τὰ μεθυστικὰ ποτά, μάτην τοῦ Δὸν Ζουάν μετὰ τὸ πιστόλιον εἰς χεῖρας ζητούντες νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο διατελοῦμεν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρισκόμεθα χωρὶς νὰ καταβάλωμεν τοὺς ἀγῶνας ἐκεῖνων ὅπως παρέλθῃ ἀπ' αὐτῶν τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου! Τούναντίον ἡμεῖς ἐκηρύξαμεν τὴν καταιγίδα φίλην καὶ σύμμαχον, δὲν τὴν ἀφήσαμεν νὰ κοπιᾷσῃ διόλου, καὶ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐκολίας συνετέλεσε τὸ ἔργον τῆς. Οὔτε ἂν ἐκ ναστοχάρτου ἦτο τὸ πλοῖόν μας, δὲν θὰ συνεπαίρνετο τόσον ὀγλίγωρα ἀπὸ τῶν πνεύσαντα ἀνεμον. Οὐδέποτε συνεπληρώσαμεν καθ' ὅλην τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ἱστορίαν ναυάγιον τελειότερον, καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης, ναυάγιον διπλωματικόν, στρατιωτικόν, κυβερνητικόν, συνταγματικόν. Χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἐχθρὸς εἰς τὰς πόλεις μας, χωρὶς νὰ ἰδῶμεν τοὺς λιμέ-

νας μας κανονοβιλουμένους, τὰς στρατιάς μας ἡττηθείσας, τὸν βασιλέα μας ἐν αἰχμαλωσίᾳ, πᾶσαν ἐλπίδα ἀντιστάσεως ἐκλιποῦσαν, ὑπέστημεν ἐν τούτοις ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλειότητι τὸν νόμον τοῦ ἡττηθέντος. Προσεθέσαμεν εἰς τὴν αἰσχύνῃ τὴν παρωδίαν, καὶ ἀνηρτήσαμεν εἰς τὸν πόνον τῆς συμφορᾶς κώδωνας γελωτοποιῶ.

Θὰ σταθῶμεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό; Θὰ προχωρήσωμεν; Ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστῶμεν κατὰ τὸ ναυάγιόν μας, τὸ ὑπέστημεν. Ἐὰν εἶχομεν ἕνα Βύρωνά νὰ τὸ περιγράψῃ, ὡς περιέγραψε τὸ τοῦ Δὸν Ζουάν, ἡ μία περιγραφή θὰ ἤκίε τὴν ἄλλην. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους οἱ ναυαγοὶ ἀνευρίσκουν ἐξηγνητὴν μίαν λωρίδα ξηρᾶς, συλλέγουσι τὰς δυνάμεις των καὶ συνέρχονται. Ἡμεῖς θὰ μείνωμεν ἀκίνητοι εἰς τὴν ξέραν ἥτις περιέχει ὡς ἕριξ τὸ "Ακτιον, ὡς κυβερνήτην τὸν Κομμουνδοῦρον, ὡς νόμον τὴν αὐθαιρεσίαν, ὡς προϊόντα τὰ δάνεια, ὡς φυσικὴν κατάστασιν τὴν ληστείαν; Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ εὐρωμεν τὴν τύχην τοῦ Δὸν Ζουάν, ὅστις ὅτε ἐξύπνησεν ἐκ τοῦ ληθάργου, ἐπὶ τῆς νήσου εἰς τὴν ἐρρίβη ναυαγός, συνήγτησε τοὺς γλυκυτέρους ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου νὰ τῷ ὀμιλῶσιν ἔρωτα. Αὐτὰ δύνανται νὰ ὀνειροπολῶσιν οἱ Βασιλεῖς, ἀλλὰ οἱ λαοὶ ἐργασίαν μόνον τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ ὀνειρεύωνται καὶ ἀνεξαρτησίαν.

Ναί, ἀνεξαρτησίαν! Διότι τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀξήσεως τῶν συνόρων τοῦ Βασιλείου μας, τὴν ἐπιούσαν τῆς πανηγύρεως τῶν πανηγύρεων καὶ τῆς κοσμοχαρμυσίνου ἐορτῆς καὶ τῶν ἀψίδων καὶ τῶν θριάμβων καὶ τῶν ἀνθέων καὶ τῆς ἀρχαίας, πίπτει ὡς βόμβρα ὑπὸ

τους πόδας του καλπάζοντος ἵππου του Βασιλέως ἢ εἰδήσεις ὅτι ἐντός λίαν προσεχῶς μέλλοντος τὸ Στέμμα δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν, ἀλλ' εἰς τὸν Δικέφυλον αὐτοστρογγυλικὸν ἀετὸν, ἐξ ἐπιεικείας ἀπορασίαντα νὰ κρατῆ ἀπὸ ἐνὸς τῶν ὀδόντων αὐτοῦ καὶ τὸ πτωχὸν ἐλληνικὸν στέμμα καὶ ἂν θέλῃ ὑπὸ τὸ στέμμα αὐτὸ ἄς κρέμεται καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων! Πρόκειται τῶρα περὶ Ἰωαννίνων; Πρόκειται περὶ Μακεδονίας; Πρόκειται περὶ μεγάλης ἰδέας; Περὶ ἐθνολογικῆς συγκεντρώσεως; Ὅχι! Πρόκειται περὶ τοῦ ἄρτου τῶν ἐθνῶν, ὅστις εἶναι ἡ ἀνεξαρτησία. Τί ὄψα καὶ τί τραγάλια καὶ τί ἐδέσματα καὶ τί πλακούντια; Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Σου, Βασιλεῦ, ἠξήθη ἡ Ἑλλάς κατὰ κάμποσα πλέθρα γῆς διὰ νὰ περιέλθῃ ἠξήμενη ὑπὸ ξένην κατὰκτησιν τὴν φράξιν αὐτὴν αἰωνίαν. Οὐτω τὰς χῆνας καὶ τοὺς ἰνδικούς ἀλέκτορας παχύνουσι, διὰ νὰ εἶναι ὁ γυλὸς τῶν οὐσιαστικώτερος.

Διὰ τοῦτο βλέπετε, Σεῖς, ὁ μεθῶν ὑπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ζητωκραυγῶν καὶ τῆς θεᾶς τῶν ἀψίδων, ἄς εἰς τῶν πασάδων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκμαυλιστῆς φυγῶν, σχεδὸν νύκτωρ ἐκεῖθεν, ἀνήγειρε, τὸ παρὰδοξον θέαμα, πῶς ἐνῶ Σεῖς ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ δὲν δύνασθε νὰ ἀντιφωνήσητε τὸν δῆμαρχον Χασάν καὶ τὸν δεσπότην τῆς Τρίκκης, ἡμεῖς ἐδῶ οἱ ὑπήκοοί Σου, ὅπως ἐνασμενίζεσθαι νὰ μᾶς ὀνομάξῃς, οἱ συμπολιταί Σου ὅπως ὀνομαζόμεθα, μόνον ὅτι δὲν κλαίωμεν ἐπὶ ταῖς ἰδικαῖς Σου πανηγύρεσι! Ἡσθάνθης τί συνετέλεσαν ἐπ' ὀνόματί Σου οἱ λεγόμενοι Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος; Δὲν ἐννοοῦμεν εἰς τί συνετέλεσαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, διότι αὐτὰ τὰ γνωρίζωμεν ὅλοι πρὶν Σοῦ βεβαίως, μέχρι τοῦ Ὁποίου δὲν φθάνουν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φθάσουν αἱ ἀθλιότητες αἱ ἰδικαί μας. Ἐξεγύμνωσαν τόσον τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Εὐρώπης, ὥστε ἀηλιπίστησαν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς καὶ ἐσκέφθησαν νὰ τὴν θέσωσιν ὑπὸ κηδεμονίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Γλάδστων, ἐὰν ἠδύνατο, θὰ ἠσπάζετο αὐτὸς ἐκυτὸν, διότι κατώρθωσε νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ μᾶς δοθοῦν ὅσα ἐδόθησαν. Ἐπετρέπετο τοιοῦτος κωμικὸς ἐνθουσιασμὸς εἰς σοβαρὸν πολιτικὸν ἄνδρα, διοργανωτὴν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Βερολίνου, εὐρῶν ἐρμηνευτὴν τῶν δογμάτων τοῦ Συνεδρίου, προκαλέσαντα τὴν Διαδήλωσιν τοῦ Δουλινοῦ, ἀπειλήσαντα τὴν κατοχὴν Σμύρνης καὶ Θεσσαλονίκης, ὀρκισθέντα εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς θωμανικῆς κυριαρχίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀκόμη; Ναι, ἐπετρέπετο, διότι οἱ Σύμβουλοί Σου, Βασιλεῦ, τὸν ἐπεισαν ὅτι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ Βασιλεὺς Ἑλλή-

νων, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν ἐπιτυχῶς Ἑλληνες Βασιλεῖς, ὅτι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ Κομμουνιστὸς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὄχι καὶ Ἑλλάς Κομμουνιστοῦ.

Ποῖαν σημαίαν εἶπατε εἰς τὸν Χασάν καὶ τοὺς Θεσσαλοὺς τῆς Λαρίσης νὰ ἴδωσι διὰ νὰ πεισθῶσιν ὅτι «αὕτη εἶναι καὶ ἔσεται τὸ σύμβολον τῆς τάξεως, τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας;» Κοροιδεύομεν ἢ κοροιδευόμεθα; Ἄλλ' αὕτη ἡ σημαία, Βασιλεῦ, ἐφάνη μέχρι τοῦδε τὸ σύμβολον τῆς ἀταξίας, τῆς ληστείας, τῆς υποδουλώσεως! Ἡ ἀνεπετάσαστε ἄλλην σημαίαν ἰδικήν σας καὶ πρὸς ἐκείνην εἶπατε νὰ ἀτεινώσιν οἱ Θεσσαλοὶ τῆς Λαρίσης; Ἄν πρόκειται νὰ ἔχωμεν δύο σημαίας, μίαν βασιλικὴν καὶ μίαν ἐθνικὴν, τότε μάλιστα, εἴμεθα καθ' ὅλα σύμφωνοι ἢ σημαία τοῦ Βασιλέως εἶναι καὶ ὅπως πάγει ἔσεται «σημαία τάξεως, ἀσφαλείας καὶ ἀνεξαρτησίας» — ἐννοητέον ἀτομικῆς. Ἄλλ' ἐὰν τὸν δάκτυλόν σας ἐστρέψατε πρὸς τὴν σημαίαν, ἣν τὸ ἔθνος ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρωθυπουργόν σας, ὦ! προτιμώτερον νὰ ἀντικαθίστατο διὰ τῆς πρώτης ποδῆς Θετταλοῦ μαγειροῦ, πρὸς ἣν οἱ Θεσσαλοὶ θὰ ἔστρεπον ἠλαρώτερα καὶ πρὸ πάντων ἐμπιστευτικώτερα βλέμματα.

Ἄλλὰ τί πρὸς τὸ ἔθνος τὰ ἔργα καὶ ἡμέρηι ἢ μᾶλλον νύκτες τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν συμβούλων Σου; Διὰ τὰ ἔθνη οἱ Βασιλεῖς εἶναι εὐτελεῖς μονάδες, ἀδύνατοι νὰ πράξωσι καὶ τὸ μέγα καλὸν καὶ τὸ μέγα κακόν. Ὅπως μάλιστα τοὺς κατήντησε τὸ Σύνταγμα, οἱ Βασιλεῖς εἶναι ἀπλᾶ ἐπιπλα, τῶν ὁποίων ἡ διατήρησις μπορεῖ νὰ κοστῆ καὶ κατὰ παράδοξον συγκυρίαν τὰ ἐπιπλα αὐτὰ δύναται νὰ τρώγῃσι, νὰ πίνωσι, νὰ παρακρίνωσι μάλιστα καὶ νὰ τεκνοποιῶσιν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶναι ἐπιπλα χωρὶς φωνήν, χωρὶς δύναμιν, τὰ ὁποῖα σήμερον εἶναι χρήσιμα καὶ ἀξίον ἀχρηστὰ, σήμερον τὰ σκουπίζομεν διὰ νὰ τὰ βλέπωμεν τριβόντα καὶ αὐριον τὰ σκουπίζομεν, διὰ μὴν τὰ ἔχωμεν διόλου.

Τὸ ἔθνος θέλει νὰ διατηρηθῇ ἀνεξάρτητον ἢ δὲν θέλει; Εἴμεθα ἔθνος ἐπὶ τέλους ἢ δὲν εἴμεθα; Δὲν ἠρωτήσαμεν εἶναι ἀληθές, τὰ δύο σχεδὸν ἑκατομμύρια ἀτόμων, τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ ἔθνος ἂν θέλουσιν ἢ ὄχι νὰ διατηρηθῶσιν ὡς ἔθνος; Ἄλλ' ἐὰν εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ τιμὴ εἶνε μία καὶ ἡ φιλοπατρία μία, τότε μᾶς φαίνεται, πλὴν τῶν τεράτων, πλὴν τῶν ἐκ προθέσεως ληστῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐξ ἀνάγκης, πλὴν τῶν φύσει διεφθαρμένων, τοὺς ὁποίους λογιζόμεν νεκροὺς καὶ θά στεί-

λωμεν νὰ θάψωσι τοὺς ἐκυτοὺς νεκροὺς, δὲν ὑπάρχουν οὐδὲ γινώμαι καὶ δύο αἰσθητάματα ὅτι θὰ σπάζωμεν, θὰ φρονεύσωμεν, θὰ πυρπολήσωμεν καὶ ἔπειτα θὰ σπασώμεν, θὰ φρονεθῶμεν, θὰ γίνωμεν παρανάλωμα πυρὸς πρὶν ἢ ἐπιτρέψωμεν ἢ εἰς βασιλεῖς ἢ εἰς ὑπουργοὺς ἢ εἰς βουλάς νὰ προετομιάσωσι τὸ ἔδαφος τῆς πωλήσεως καὶ τῆς ξένης κυριαρχίας.

Διὰ τοῦτο ἐπεγράψαμεν τὸ ἄρθρον ἡμῶν Σώσωμεν τὰ ναυάγια μας καὶ διὰ τοῦτο θέλωμεν ἐνασχληθῆ προσεχῶς μὲ τὰ σωσίδια, διότι ἡ ζωὴ τοῦ ἔθνους ἀπειλεῖται, ὦ Βασιλεῦ!

KALIBAN.

ΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Συνάντησις Δηλιγιάννη καὶ Τρικούπη

(Εἰς τὴν πόρον Ἀρακίου, ἐνθα οἱ πολλοὶ βίπτουν τὰ ἐκ τῶν νερῶν τῶν περιττεύοντα ἄμωμιούχα ὕδατα).

Δηλιγιάννης (ἐσφρακνόμενος). Τί Κυβέρνησις! (Χαιρετῶν ἐδαρκίως). Προσκυνῶ, κ. Τρικούπη.

Τρικούπης (καθ' ἐκυτὸν). Οὐρ τὴν μακροψέφειραν! (Μὲ ὄφρος βαρῦ). Καλημέρα σας, Κύριε.

Δηλιγιάννης. Δικαί τὸσον σύννοος, κ. Τρικούπη; Ἡμεῖς οἱ πολιτικοὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπομονήν, ὡς μ' ἔλεγεν ὁ Βηκοσφῆλδ.

Τρικούπης. Μὰ πῶς ὑπομονή, ἀφοῦ ἔως τῶρα αὐτὸς (ὁ Κομμουνιστὸς) δὲν συνεκάλεσε τὸ Κοινοβούλιον, καὶ μονοσὺα φροντίζει διὰ σύνταξιν ψήφων Θεσσαλικῶν, περιφερόμενος ὡς τροπαιοφόρος;

Δηλιγιάννης. Ἐγὼ δὲν βλέπω τὰ τρόπαια, ἀφοῦ ὁ κ. Κομμουνιστὸς, δὲν ἔχει κανόνια πρὸς κατάρτισιν τροπικίων.

Τρικούπης. Ἄλλ' ὀλίγον σας φαίνεται νὰ τῷ ἐγαίρη ἀψίδας ὁ Καρακπῆνος καὶ ὁ στρατός, ὁ δὲ ὄχλος ὁ κουτὸς νὰ τῷ κἀμῆ λαμπροφορίας καὶ χύσει ἀνθέων;

Δηλιγιάννης. Μὴ στενοχωρηθῆτε κ. Τρικούπη, ἀλλὰ νὰ κοιμησθε ἀμέριμος; διότι τὸ μέλλον εἶναι δι' ἡμᾶς. Εἰς ὅμας μὲν ἐπιφυλάττει τὴν Μακεδονίαν, ἣν οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὅμας θὰ κυριεύσῃ διὰ κανονίων· εἰς ἐμὲ δὲ ἀπομένει ἡ ὄρκια Θράκη, ἣν σας βεβαίως θὰ κυριεύσῃ ἡ Ἑλλάς διὰ τῆς διπλωματικῆς μου. Εἰς ἐμὲ εἶχε τὰς ἐλπίδας τοῦ τῷ ἐν Βερολίῳ Συνεδρίου καὶ ἰδίως ὁ Βηκοσφῆλδ, λέγων μὲ «ἔχετε ὑπομονήν.»

Τρικούπης (καθ' ἐκυτὸν, μὲ τί κουφοκέφαλος! Ἐπειτα δὲ μειδιῶν). Μὲ πῶταν θὰ ψηφίσετε ὅταν συνέλθῃ τὸ Κοινοβούλιον;

Δηλιγιάννης. Μὲ τὸ κόμμα μου. Ἡ θ' ἀπέχωμεν, ἢ θὰ θέτομεν ἄρχαρον ψῆρον.

Τρικούπης καθ' ἐκυτὸν (ἀρέγεται νὰ γίνῃ μὲ τοὺς πέντε τοῦ καὶ αὐτοῦ Πρωθυπουργός) Δουκτὰ καὶ μειδιῶν.— Ἰγικίνοτε Κύριε. (Διεχωρίσθησαν ὁ μὲν Τρικούπης βεδίσις πρὸς τὰ ἄνω τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ὁ δὲ πρὸς τὰ κάτω κατὰ τὰ Λαυρεῖα, ὅτε εὐθὺς συνητηθήσαν μετὰ τοῦ κ. Ἀρισταίδη Οικονόμου, διαβάσαντος μὲ ὄμμα καταφρονητικὸν πρὸς ἀμφοτέρους καὶ μερμηρίζοντος κατὰ φρένα—ἐγὼ θὰ φάγω τὸ στρεῖτι κ' αὐτοὶ θὰ πᾶρουν τὰ δατρκια.

Αἱ ἀθυρόστομοι ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, πολλάκις καὶ πάντοτε ἐμὲμφήσαν τοὺς ὑπουργοὺς τῶν Στρατιωτικῶν, διότι κἀμόντες ἑλαστος προβιδοσμούς, προβιδοζῶντο καὶ αὐτοὶ κατ' ἀναλογία. Ἄλλ' ἤδη βλέπομεν ὅτι καὶ ὁ δημοκρατικὸς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Φραγκίσκος-Ἰούλιος Γρεβὺ ἐπαρσασημοφόρησεν ἐκυτὸν Μεγαλόσταυρον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ὡς ἐδηλώθη εἰς ἐπίσημα ἔγγραφα δημοσιευθέντα ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τῆς θυγατρὸς τοῦ μετὰ τοῦ κ. Οὐλῆσων. Οἱ τῶν Περσιῶν μοναρχικοὶ διαμφοσθητοῦσι τὸ δικαίωμα τοῦτο, λέγοντες, ὅτι ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει βασιλεὺς ἢ αὐτοκράτωρ, μόνον διὰ τῆς ψήφου τῶν Βουλῶν, ἦτο νόμιμον νὰ κοσμηθῇ ὁ Πρόεδρος, διότι ἄλλως, ἄμα ληξάσης τῆς προεδρείας του, ὀφείλει ν' ἀπεκλυθῇ τὸ παράσημον τοῦτο. Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ αὐτοκράτωρ πέρνει μόνος του τὸ παράσημον, δικαί νὰ μὴ τὸ πάρῃ ἀρ' ἐκυτοῦ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Πολιτείας; Τοῦτο δὲ γίνεται, οὐχὶ διὰ νὰ τιμηθῇ ὁ ἀνώτατος ἀρχων, ἀλλὰ διὰ νὰ τιμηθῇ τὸ παράσημον, τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ πάντα τὰ παράσημα συνήθως, δίδονται εἰς πονηροὺς καὶ φεύλους.

Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἔκαμαν κατοχὴν τῆς πόλεως, Τύνιδος ἢ Καρχηδόνας, ἀμέσως δὲ ὁ Μπέης ἡγεμὸν αὐτῆς ἔστειλε τὸ μέγα παράσημόν του Νιστάν Ἰρτιχρ εἰς τὸν Γάλλον στρατηγὸν τὸν κατὰκτησαντα τὴν πρωτεύουσάν του, ὡς καὶ τῷ ἔλεγεν, εὐγέ σου.

Ὁ γράμματεὺς τῆς ἐν Λονδίῳ πρεσβείας καὶ ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Γεννάδιος ἔγραψεν ἄρθρον εἰς ἀγγλικὴν ἐφημερίδα, δι' οὗ κηρύττεται ὡς ὁ πρωτόβουλος διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀνεγερσιν ἀνδριάντος τῷ Βύρωνι. Περιμένομεν τὸν ἐνταῦθα σύλλογον νὰ δικτακτωρῆθῃ κατὰ τῆς νέης αὐτῆς ἀρχαίας τῆς τιμῆς τοῦ Βυρωνίου Συλλόγου, ἀφοῦ προμικροῦ ἐλητητεύθη τῶν δικαιοματίων του παρὰ τοῦ δημάρχου Μεσολογγίου.

Ὁ ἐκ Περσιῶν ἀναπακορτικὸς τῆς «Ἐλευθερίας» βεβαίως ἐκ πηγῆς ἰσπουδαϊοτάτης λαβὼν τὴν εἰδήσιν, ὅτι ὁ Γαμ-

βέβαια και ο Βίτμαρκ, συνεννοήθησαν και συμφωνήσαν, α) να δωσωσιν εις την Έλλάδα σπουδαιότητα αυξησιν, β) να κινή η Γαλλία όπως θέλει εις την Αφρικάνη και γ) εις την Γερμανίαν ν' άφρηθ η προς της Γαλλίας πληρως ελευθερία να διαθέσθ όπως αν βούληται τα του τουρκικού κράτους, τέλος δε να επιτιμηθ η Ιταλία διότι μιγνύεται εις τα της Τυνηδός.

Ταυτα έμαθεν ο ανταποκριτής της «Ωρα» (σπουδαίος) προς άνδρος σοβαρού έλλαδόντος αυτών γήνα, διότι τα τοιαυτα, είναι χατηνήσια, canards. Ο Βαγεhot ούτω χαρακτηρίζει τας διαδόσεις μυστικων διπλωματικων διαλόγων, ου; ουδεις ήτο πικρών ν' άκουση εκτός των διαλεγόμενων. Έάν δε τοιαυτα έρρέθησαν, βεβαίως οι δύο πολιτικοί συνεπεριπήχθησαν κ' έκαστος τα μετέπειν όπως περιπέσει τους άλλους. Έάν όμως ειπον άλλα λογικώτερα, τότε διέδωκαν τα τοιαυτα ληρήματα, ίνα έπασχολήσωσι τους περιέργους. Άλλ' αν ο ανταποκριτής είχε την κουταμάραν να τα πιστεύσει, πως είχε τόσην κουταμάραν ο κ. Τρικούπης να τα δημοσιεύσει;

Η «Ωρα» της 8 Οκτωβρ. γράφει ότι «η άποστολή της Έλληνικής Κυβερνήσεως είναι ή υλική και ήθική άργάνωσις της χώρας» τούτέστιν ή Έλλάς να γίνη ο πικραγωγός της Θεσσαλίας. Πολύ άρθως. Άλλά τότε δικαιοδοτεί ο κ. Κουμουνδούρος μη άπικιτήσας μεγαλητέραν έκτασιν δια πολέμου, διότι τότε το βέρος της διαδικασίας θα ήτο μεγαλητέρον.

Λέγουσιν ότι ο βερώνος Χάμερλε ο της Αυστρίας εν τω Βερολινειω συνεδριω προσθευτής, απέβίωσεν ένεκα πολλής άσχολήσεως ως ύπουργός των Έξωτερικων. Τουτο ψευδέστατον, διότι παρ' ήμιν άμα πολιτικός τις γένει ύπουργός και μάχιστα των Έξωτερικων, παχύνει και εύμορφαίνει, εκτός του κ. Σωτηροπούλου οστις δεν είναι δεκτικός μήτε πάχους, μήτε μεγαλητέρας εύμορφίας.

Την έφεύρεσιν τηλεγράφου άνεκάλυψε τω 1667 κήποιος Hook (Χούκ), το ηλεκτρικόν όμως τηλεφώνον είναι της εποχής μας έφεύρεσις. Ούτω και την Ακχεροτυπίαν, ήτις διωρθώθη εις φωτογραφίαν, είχαν άνεκαλύψει ο έν Αθω κελόγραφος ζωγράφος Πανσέληνος, κελων ήλιοτυπίαν, εις συνταγή της οποιου εύρεθείσας έπωρελήθη ο Daguerre. Έπειτα ο κ. Μελετόπουλος, το τέρας της έθνικης βιβλιοθήκης, κατηγορεί του κ. Ρούδη, ως κλέψαντος παρ' άλλων πολλά τεμάχια της Παπίσσης.

Έρρέθη ότι ή Ρωσική Κυβερνήσις θα εκδώσει έλληνικην έφημερίδα εν Τεργέστη. Τουτο ψευδέστατον, διότι από πολλού έχει ύπομίσθικ δύο έλληνικά τεργεσταία φύλλα.

Το τελωνειακόν τμήμα του Υπουργείου των Οικονομικων έλδίδει κατά μήνα άπογραφήν της κατά μήνα Έξκαγωγής και Είσεκγωγής και των λαθρεμποριών. Έν τούτοις από του 1876 μέχρι του 1880 δεν έδημοσίευσεν την έμπεύσιν κίνησιν του έμποριου και της ναυτιλίας. Μήπως φοβείται ότι εν της δημοσιεύσεως ταύτης θα φκνη το άληθινόν ποσόν της λαθρεμπορίας, ή διχειρίζεται ο κ. Κόδης;

Ο άρχιμάγειρος της «Ωρας» εις μαρτυρίαν της ιδέας του, ότι οι διορισμοί εν Ήπειρωθεσσαλίη είναι έκνομοι, του Νόμου άπικυρωθέντος διορισμών εις μη νενομοθετημένων θέσιν, επικαλεείται μαρτυρας τας έφημερίδας του Βίτμαρκ, ατίτιτος έστημείωσεν δήθεν ως πικρονομίας τους υπό της Κυβερνήσεως Κουμουνδούρου, διορισμούς. Ένομίζομεν ότι ο Τρικούπης είναι κεφαλή—άλλα βλέπομεν ότι είναι μπουκάλι, άνευ δικαιοσύνης γεμίζόμενον από λάδι, ξύδι, πετρέλαιον, η μπίραν.

Έν πρώτοις εύμολγαει, ότι εν Γερμανία γίνονται διορισμοί εις μη νομοθετημένας θέσεις. Άλλ' είναι αντισυνταγματική ή Αγγλία, όταν διώρισην ύπαλλήλους εις Κύπρον, πριν ψηφίσθ τας θέσεις των ή Βουλής; Η μήπως είναι αντισυνταγματική και έκνομος ή Κυβερνήσις της Αυστρίας, διότι εις την προαίρησιν της Βουκής δεν περιέλανε την Βουλήν να ψηφίσθ, και μετά την ψηφισιν να γίνουσι οι διορισμοί; Άλλ' ο κ. Τρικούπης ελησμός ησσε πως οι σοφοί πολιτικοί της Πρωσίας μας εξήγησαν το άρθρον 56 του Συντάγματός μας, ότι ύπερησπεζον τον Νικολόπουλον και Βαλκασόπουλον, χάριν της Ολυμπιακής συμβάσεως;

Τη άληθείη, ούδαμώς πικρόδξ ταυτα, διότι αν ο Σ. Ένας συνεδούλευσε τον Πρωθυπουργόν να πιάσθ τον ταβρον από τα κέρτα, οι Γερμανοί συμβουλεύουσι την ήγέτην της Αντιπολιτεύσεως να πιάσθ τον ταβρον από την ούραν. Βοη.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Οι κούμένοι οι Ακρισάιοι, κίτοι λαμπρόηρωόντες και πυροτεχνούντες και βεγγαλιζόμενοι και εύγγαλιζόμενοι κίσι εν της επί του εξώστου εξόδου του Βασιλέως, δεν τα κτάρεσκ εν τούτοις να τον βγάλου έξω. Ο κ. Χασόπουλος ώσει θέλων να συμβιβάζη και τα δύο μέρη και τους Ακρισάιους θέλοντας να εξέλθ και τον Βασιλέα μη θέλοντα, γράφει τα άπικράμια αυτά: Ο Βασιλεύς επανελησμένως πικρικληθεί να εξέλθ ήχηρίσθησε το πλθός (έδω νομίζετα ότι εξήλασε, εινα δια τους Ακρισάιους), μη εξελθών ως κερκοπικώς (αυτό εινακνι δια τον Βασιλέα).

Τί κριμα του έντός ολίγου θα χάσωμεν την συγκινητικήν πεζογραφίαν του κ. Ακτισοπούλου, τί κριμα!

Και αν, κύριε Βαλτινέ, αι μεταχειρισμένοι στολάκι, τας ύποις θα δίδητε εις τους νεοκατατασσομένους (εινα δολόκληρος Βαλτινός αυτή ή λέξι;) άνδρας, άνήκουσιν εις τους εκ τύπου νοσήσαντας; Και αν βίσκωσιν εν αυταίς αι ύποκαμισοσταδιοδρομούσαι νύμφαι του Χεσμέ μας; Πάλιν χάριν της πατρίδος, πρέπει να ύποφέρωσι και τον τύπον, και τας φειδρας και σας τον ίδιον;

Μη αυτοί οι άνθρωποι έννοσυν ότι από της πρώτης στιγμής του πάση εις τας χειράς των ο πολίτης δια να γίνη στρατιώτης, πρέπει να κίσθανθ η την ίερών φρικίασιν του λαρωμένου γικιά!

Κυνηγήσατε την χεσινήν Σταν, άνκζητήσατε εν αυτη διατριβήν του διακεκριμένου κληρητου κ. Αρκαγίτση και θέλετε ιδει νέου είδους γλώσσαν, την οποιαν έμιλοσθι προς τους πολίτας οι άνθυπακπιστάι του φρουραρχείου, όταν, ως γράφει ο Αρκαγίτσης, φλέγωνται υπό αέσωτερικής πυρακιάς. Α! μη επελησμούσκαμεν πολυ να μάθωμεν ποία ήτο αυτή ή έσωτερική πυρακιά του κ. άνθυπακπιστου.

Έχω ύπ' ύψιν μου τέσσερας προσωρήσεις Τρικλιωτών του Έλληνος άρχιερέως, του Όθωμανου Δημάρχου, του Ισραηλιτου Ραββίνου και ενός λέγει, Ραδινου λέγει, Ιατρού της Έλληνικης Κοινότητος. Έκ της προσωρήσεως κικαλησθένω τί άξίζομεν οι Έλληνες, οι Τουρκοι, οι Έβραίοι και εν των Έλλήνων πάλιν οι λαίοι και οι κληρικοί. Έκ δε των αντιπικρηθέσεων αυτών ή ψυχή μου σιλάγει συμπεράσκα ότι ήθελε να φέρη φερεδξ και γικραμάκι. Έάν αυτα δεν εύρίσκοντο πρόχειρα, εύχρηστω; θα ήπαίξετο την χείρα του Σαββκώθ. Ουδέποτε όμως θα ήείγητο τον κλη Μελέτην, άλλ' ουτε τον κ. Ραδινόν.

Ο Σιβιτανίδης τα έβλε με τους μοναχούς της Πεντέλης περιμένετα, ως λέγει ο Κζζιμίς του Κορομηλά, κικμίνιν νένιν κικαγγελίζιν περι συνκαλλάγματος, 10,000 δρ. και δεν ύπογράφεται.

Ανεγνωμεν τας Συνταγματικας Πλάνας του κ. Στούπη και δεν εκκατάλδσκμεν τίποτε.

Είδομεν περι της Στρατιωτικής άγωγής της εις τα Γερνάσια και το Έθνικόν Πανεπιστήμιον φοιτώσης γεολογίας του κ. Αντωνοπούλου και εκκατάλδσκμεν πολλή εκ μόνου του τίτλου, οστις άρετα μακρός μας απήλλαξε της περικιτέρω άνκηνώσεως.

Δικτι να μην νομαζίζηται ο ύπουργός της Δικαιοσύνης Φερεικίδης, άρεσ μετ' ολίγον ο ίδικός μας θα φέρη διοικ Φερεικούχτερ;

Έρρέθη ότι όλη ή περι του έλληνικού ζητήματος εξυφανεσκα μεταξυ Κουμουνδούρου και Ξένου πλεκτάνη έγένετο δια να γράψη ο Σουρής εκείνη τα θόλντα κρυπογραφικα της Κιανής Βββου και του Ημερολογίου του. Όλα αυτα εκδίδονται προσεχώς εις κομψόν εκ του τυπογραφείου των Νέων Ιδεών φυλλάδιον, το έποιον θα πλημμυρήσθ όλην την πρωτεύουσιν και τας επαρχίας, ως έπλημμύρισκν οι εξ αυτών παρχηθίντες ζωηροί γλώσσες εις όλας τας τάξεις της κοινωνίας.

Της μεταφράσεως του κερκλικώδους συγγράμματος του Βεσχηερ Τλη και Πνεσμα υπό του κυριου Α. Π. Φερμακοπούλου προτάσεται και πρόλογος του δημοφιλους Γερμανου.

Όρκιότατα ύπερκασίθη της προκλήσις τον Βασιλέα ο Τηλέγραφος εν τινι προτρεπτικω αυτου προς τον Αίωνα, κικαλήξαι μετ' σιβιτανιδίου morgue ότι «δια τουτου συστήματος ύποτιμάται εις την συνείδησιν ουχι ο χλευάζων, αλλά ο χλευαζόμενος.» Χλευαζόμενος είναι ο Βασιλεύς, τον όποιον εθεώρητε πλέον άνκηνικόν ο Σιβιτανίδης να ύπερκασίθη.

Ακόμη μία απόδειξις του Βασιλικού λόγου, ότι ή κικνόλευκος είναι ασύμβολον τάξεως και άπικλεις; Έστω ή εξής είδησις εκ της Παλιγγεσεσίας: «Ολόκληρον το εκ Πελοποννήσου τικυδρομειον εληστούθη μεταξυ Κορίνθου και Έλευσίνος.» Τίξαι και άπικλεία, δεν έχει ούτω, Μεγαλειότατε;

Έχομεν τώρη και πωλήσεις χειροουργικων έργηλειων εν τω κικαστήματι Μουάτσου εις «τιμας έλευθέρου συναγωνισμοθ.» Αηληθ ή λαμβάνω την έλευθερίαν να σοψ πωλήσω προς δεκα δρ. οτι κικατίζε μίξιν και με το παρδν μάχιστα.

Ο εν Περσίη τέως έμπορευόμενος φίλος ήμων κ. Ιωάννης Ποταμιάνος έδωρήσατο τη Βιβλιοθήκη της Βουλής πολύτιμον ποσιόν χειρόγραφον, κικρωτάτης ήλικίας, κατά τον Αίωνα μύλι; έτων 314, άλλά πρότυπον περσικης; κικλιγραφικής, γεγραμμένον επί μεταξωτου χάρτου, ού τα φύλλα κικαττικτα ψάγγουσι-χρυσου, παρεντίθενται δε και εικόνας δια ζωηρών ως ο περσικός ήλιος χρωμάτων άποτυπωμέναι. Α! Πέρσικ, όλα σας άποπνέουν χάρις και ήδυπάθειαν. Δεν ένδύετα μόναν τα Ουρί σας με την κισθηματικην μεταξιν, άλλά περιβάλλετα και τους στίγους σας άκόμα μεταξωτά έσώδρακα. Ο κ. Ποταμιάνος, έρκατής των άνκτολικων γλωσσων, κικα-

γίνεις πολύ με την περσικήν φιλολογίαν, θέλει δωρήσει προσεχώς εις την Βουλήν και σειράν Περσών ποιητών. Ποι έρχεται να γίνωμεν δι'όλιγον Φραγκασίλης (Αθηνάϊος Μετσοφάντης) και να μάθωμεν περσικά δια να τρωρήσωμεν εις περσικούς έρωτας. Τι λέγετε νεώτεροι Αθηνάϊοι; Έν τούτοις ες κολακεύσωμεν όλίγον τους άναγκωστάς μας, λέγοντες αυτοίς ότι λίαν πιθανώς θέλωμεν έχει ευμορφωτάτως περι Περσίαις, επιστολάς του φιλοπάτριδος δωρητού του περσικού χειρογράφου κ. Ίω. Ποταμιάνου.

Σήμερον ενομιζομεν ότι ήθέλωμεν έχει κρίσιν περι των Ποιημάτων του κ. Αχιλλέως Παράσχου ήτο μέλιστα ταύτο εις εκ των λόγων, δι' όν εξεδόθημεν τριδιπλοί αλλά μέχρις ώρας δεν ελάθωμεν αντίτυπον· δεν πιστεύομεν τό τοιοῦτο να προήλθεν εξ άμελείας ή γλιτχρότητος του ποιητού· πιθανώτερον εν των δύο τό δεύτερον να ήνάρχησε τά Καταστήματα Κορομηλά να παραδώσι στοιχειώδεις καθήκον άδρότητος. Διότι αυτά τά πράγματτα, όπως τά θέατρα, αι μουσικαί συμφωνίαι, ή έκθεσις πινακων, υποβάλλονται υπό την κρίσιν του τύπου και μέλιστα φύλλον, ως τό Μή Χάνεσαι. Η Διεύθυνσις των Καταστημάτων Κορομηλά έπρεπε να είναι ενημερωτέρη τοιοῦτων στοιχειωδών τρόπων.

ΧΑΣΑΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

Τί σύμπτωσης ό δήμηρχος Ακρίσσης να είναι συνώνυμος του δικαστήτου Κιρκασίου Χασάν.

Όταν άναγιώσκω την προσφώνησιν του Χασάν και την αντιφώνησιν του Γεωργίου, μοι έρχεται ή ιδέα ότι ό δήμηρχος Ακρίσσης ενομιζεν ότι προσφωνεί αξιοπρεπή τινά φρόνιμον Πασάν. Τόσον φρονιμωτάτη και μεμετρημένη ή προσφώνησίς του.

Και όταν ρίψω εν βλέμμα εις την αντιφώνησιν του Γεωργίου νομίζω, ότι ό Γεωργίος παραπολύ είναι συνειδησμένος από προσφωνήσεις Κετσέα και Σας. Τόσον ή αντιφώνησίς του είναι συντεταγμένη εις υρος άνάλογον προς άπάντησιν Καλαματιανού υφους.

Τό καλόν είναι ότι από την αντιφώνησιν του βασιλέως μας εμάθομεν τους τρεις τίλους δυνάμει των όποιων εισέρχεται αύτος εις την Θεσσαλίαν. Είναι δε ούτοι, Α΄. — Η θεία ευδοκία Β΄. — Η απόφασις των δυνάμεων Γ΄. Η μετὰ τούτου και Σουλτάνου συνομολογηθεύσα συνθήκη!

Και να ιδήτε ότι εισέρχεται πρώτην φοράν ό βασιλεύς μας εις την αρχαίαν πρωτεύουσάν τής Θεσσαλίας. Τό ήξέυρατε σεΐς αυτός;

Ακούσατε και τό συμπέρασμα τής αντιφώνησεως: «Ίδατε την κυματίζουσαν ελληνικήν σημαίαν, ήτις ήλθε πρό εμού και θέλετε πεισθί ότι αυτή είναι και έσεται τό σύμβολον τής τάξεως, τής άσφαλείας και τής ανεξαρτησίας.»

Ημεΐς όμως άνεγνωμεν τάς ιδιότητάς ταύτας τής έλλ. σημαίας, έσπεύσαμεν να την παρατηρήσωμεν καλώς δια

να πεισθώμεν περι τούτων. Την είδομεν δεξιζ, άριστερζ, εμπρός, όπίσω, αλλά τίποτε. Ίσως τάς ιδιότητάς τάς έχει τό λευκόν και τό κινανόν χρώμα τής σημαίας ήτις προσπορεύθη του Γεωργίου εις Ακρίσσαν! Ίσως!

Αυτά όλα τά είπεν ό Γεωργίός μας. Χασάν και πάλιν Χασάν, αφεντάθρωπε!

Blowitz

ΚΑΛΩΣ ΤΟΝ,

Καλώς τον Παραγιώτου μας, καλώς τον Δημητρίου, καλώς τον Μιχαήλ, καλώς τον Αίγα Κοΐ, καλώς τον άνδρα του πυρός και άνδρα του Τυμείου, καλώς τον έλευθερωτή τής γής του Δομοκού. Καλώς τον τον Πρωθυπουργό, τον γέρο καπετάνο, τον δεύτερό μας βασιλεύζ, τον πρώτο μας Σουλτάνο.

Πολύ καιρό μας έλειψες απ' την Αθήνα πάλι, που όλοι λαχταρούμε τή γελαστή σου μούρη... πόσα στερνάνα σουδάλαν χυστά εις τό κεφάλι; σε ποιά άπάνω κάθισες; μουλάρι ή γαϊδούρι; Είπέ μας δά, Πρωθυπουργέ, πώς πέρασες κατ' πέρα, και πόσους σκούρλιας πέταξαν γιά σε εις τον άέρα;

Όλος ό κόσμος άναψε άμέσως σάν ρουκέτα, Έβραϊοι Τούρκοι και Ρωμηνοί έτασλαθήσαν όλοι, και τόσα, τόσα σουρρίζαν λουλούδια και μπουκέτα, όπου μ'παρείς βασιλικό να κάμη; περιβόλι. Έμπρός σου Τούρκοι και Ρωμηνοί με ζήτω και λουλούδια, και πίσω σου Χαχάμηδες, και κοριτσιών τραγουδία.

Κι' αν απ' τά τόσα τούρκου άστέρια είμπορούσαν να πάρουν ένα μοναχά από τον ουρανόν, εις τό πλκτύ σου κούτελο κι' εκείνο θα κολλούσαν, να λάμπησιν σάν τον Σείριο και τον Αύγερινό. Ω! τί καλόν να γύριζες από τά εξω μέρη με ένα ώσαν τάλληρο στο κούτελο άστέρη!

Έστύ τή δόξα την τραβήξ με δύνامي μαγνήτη και άφωναί ξεφυτρήνουνε στο μέρος που 'σταθής; μέστ' στη δόξαις και τιμητίς εγώθης ως 'στη μύτη, άκόμη ένας πύλεμος, και όλος θα χωθή. Και μετ' φορά σάν ζωγραφού τή δόξα, γιά μοντέλλο θα ζωγραφούν τή μούρη σου με κράνος και κπέλλο.

Πολύς ζέρει τί ονόματτα άκόμη θα άλλαξής; αν Δημητρίου λέγεται κι' Αλέκος Πανηγιώτης, ίσως με άλλα έξηρα καινούρια μας τρομάξής, και γίνης Παύλος, Σεραφείμ, Περθένης, Καραφώτης. Πώς με τον χαμκιλέοντα, γλυκύτατέ μου, 'μοιάξεις! καθώς; εκείνος χρώματτα, ονόματτα άλλαξής.

Σου φάνει, Μιχαήλ, εκείνα όπου πέρνεις, αλλά μην πάρης προς Θεού και τά ονόματτα μας· κι' αν θές πολλά ονόματτα άπάνω σου να φέρνης, 'στα ξένα και ξεθόμωμεν, και οι: 'στα δικιά μας. Μά 'πες μας τώρα καθάρη πώς θέλεις να σε λέμε, γιατί αν τά μπερδέυουμε σε τοῦτο δεν θα ρυτίμε.

Άλλ' όπως και αν λέγεται, γιά τοῦτο δεν μας μέλλει· εμείς θα σε φωνάζουμε τον άνδρα του πυρός, κι' αν ζήσης με τό ονομα Στρατιάτη ή Βαγγέλη, γιά μάρτυρας τής δόξαις σου θα μένη ό κειρός. Αν ό κειρός ονόματτα και τόσους τίτλους σβύνη, άθάνκητη τή δόξα μας 'στον κόσμο την άφίνει.

Και τώρα, τερπιέρωνε, καλώς μας ήλθε; πάλι! συ πρώτος φεύγεις κι' έρχεται από τον βασιληζ, συ με τά πρώτα στερνάνα στολίξεις τό κεφάλι, και τρώς τά πλά καλλίτερα όρνίθια και πουλιά. Ω; ευ' παρέστης! όλοι μας χαρούμενοι σου λέμε, κι' απ' την πολλή μας τή χαρά κι' εμζ; και 'ένα κλαίμε.

SOURIS

ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τό έθος των στοιχημάτων είναι καθαρώς άγγλικόν· άλλ' όπως τά πλείετα των παραδόξων έθίμων τής παραδόξου χώρας τής Αλβανίας, ό προσδεδών όσημέραι πολιτισμός τής Δύσεως ενεκλιμάττει και τοῦτο και εις άλλας χώρας, διότι ό άνθρωπος με όλην την βαθμιαίαν μεταβολήν και άσπένωσιν του οργανισμού του, διατήρησεν όμως εν εαυτῷ την όρμημένην τάσιν των τετραπόδων προγόνων του, του άπομιμαίθην πάν ότι τῷ φαίνεται άθεις και παραδοξοφανές.

Ίδου τί αναγόμενον εις τό περίεργον τοῦτο έθιμον άναγκινώσκωμεν εις μίαν ευρωπαϊκήν εφημερίδα.

Ό λοχαγός Ρ... άνήκων εις μίαν των άριστοκρατικωτέρων οικογενειών τής Γαλλίας, πλούσιος, ευειδής, γενναίος, ευφροσύντος, εν μόνον ειχεν ελάττωμα, την άκατανίκητον μανίαν προς τά στοιχημάττα.

Ητο γνωστός δια τοῦτο πανταχοῦ. Είς τό sport αυτό; και ό νικητής ίππος ήσκν οι δύο ήρωες. Όπου δήποτε συνεφωνετο στοιχημα ήτο βέβαιον, ότι και ό λοχαγός Ρ... θα ελάμβανε μέρος. Στοιχημάττεις περι πάντων και μετ' αύου δήποτε, ενίοτε δε ερριψοκινιδύευσε ποσά ουχι εύκαταφρόνητα. Ό κειρός, τά θεάματα, τά διάφορα κοινωνικά επεισόδια, ή πολιτική μίαν μόνην όψιν ειχον δι' αυτόν, την του στοιχημάττος.

Άλλά τό περιεργότερον δεν ήτο τοῦτο. Τό παράδοξον ήτο ότι ενίκα πάντοτε. Όσον άπλητισμένη και αν ήτο ή υπόθεσις, ύπερ ής εστοιχημάττεις, ήτο εκ των προτέρων βέβαιον ότι, αφού αυτός εστοιχημάττεις, θα ενίκα άσφύτως. Ενομιζεις ότι ή τύχη τῷ ήτο άφροσωμένη ως ή Πρωτα εις τον Διληγιάννην, και ενίοτε παρεδίχοντο οι ασάλευτοι νόμοι τής φύσεως ύπερ αυτού. Είς μίαν μονομαχίαν εστοιχημάττεις ότι θα επλήγονε τον αντίπαλόν του εις τό δεύτα σημειον τής άριστερζ; χειρός, και

εξετέλεσε την ύπόσχεσιν του, ως αν ό αντίπαλος ήθελε τῷ προσφέρει αυτός άρ'έκτου τό μέρος; εκείνο του σώματος του εις την άκωκήν του ζήρους του. Είς τας ίπποδρομίας ίπποι άγνωστοι και άσημοι, ύπερ των εστοιχημάττεις, ενίκων τους διασημοτέρους και περὶ πόδας κέλητας. Έάν εστοιχημάττεις εν ήμέρη αιθρωιάτη του θερους, ότι θα έβρεχε, πρό τής έσπέρας ό ουρανός ήνοιγε τους κατάρρατας του μόνον και μόνον ύπως κατ'πνίξη την αντίπαλόν του. Τόσον ήτο επίφοβος, ώστε και αν εστοιχημάττεις ότι αι ζυμπελοι, χόριν παραδείγματος, θα εκκροπούρουν λουκάκια, και ότι αι όρνιθες θα εγένωνον νομάττα, μετ' δυσκολίας θα εύρίσκετο αντίπαλος να στοιχημάττεις ύπερ του εναντίου.

Ό συνταγματάρχης του αρχαίου φίλος τής οικογενείας του πολλάκις τον ενουθεύησε και τον συνεβούλευσε να μετριάση την όρμήν του διότι επί τέλους όταν και αν δεικνύη ή τύχη στοργήν πάντοτε όμως αυτή εις άστυχτος και ενδέχεται να στρέψη τά νώτα, άλλ' εκείνος εμεινεν άκαμπτος. Βλέπων τό άθρόωτον ό γέρον συνταγματάρχης άπερσάσισε, συνεννοήθεις μετ' τής οικογενείας του, να άπομακρήνη και αυτόν τής πρωτεύουσας, όπως τῷ περιορίση ούτω και τον κύκλον των επιχειρησών του, και δια του Υπουργείου των Στρατιωτικών, κατώρθωσε να τον μεταθέση εις άλλο σύνταγμα, τοποθετημένον εις μικράν τινά των επκρητων πόλιν, διοικούμενον ύπό συνταγματάρχου φίλου και αρχαίου στρατιώτου αυτού.

Ό νέος προϊστάμενος, προς αν ό συνταγματάρχης ειχε γράψει και παραστήσει προς αυτόν τό ιδίωμα και την μονομαχίαν, την ήμέραν καθ' ήν τό πρώτον τον έπεσεφθη ό νεκρός άξιωματικός, ήθέλησε να κάμη προς αυτόν παρατηρήσεις τινάς και συμβουλίας, προς τό επίδικός του ελαττώματός του.

— Σας ευχαριστώ, τῷ απήντησεν ό λοχαγός άεροσθεις ευμενώς την διδχχην του προϋπταμένου του και σας είμαι ύπόχρεως δια τας συμβουλίας σας· αλλά δεν δύναμαι να νικήσω τον χαρκατῆρά μου· είναι αυτό τό κατηχημένον ιδίωμα μου. Παραδείγματος χάριν, καθ' ήν στιγμήν σας μετ' τότης ευγενείας και άγαθήτητος κατεγίνασθε να με νοθεύητε πατριωώς, εγώ γνωρίζετε τί εσκεπτόμην, συνταγματάρχη;

- Τι;
- Ότι φέρετε όπισθεν παρ' τους νεφρούς μίαν αυλήν προσελθούσαν εν πληγή.
- Τι λέγεις, λοχαγέ;
- Την αλήθειαν.
- Εν τούτοις εγώ ουδέμικν πληγήν ελαβη ποτέ.
- Και όμως είμαι βέβαιος περι τούτου.
- Αστειεύεσθε.
- Είμαι πρόθυμος να στοιχημάττω 500 φράγκα.
- Θα τά χάσητε άσφύτως.
- Δεν πιστεύω.
- Σας επαναλαμβάνω ότι θα χάσητε· είμαι βέβαιος περι των ιδιαιτέρων γνωρισμάτων του σώματός μου.
- Συνταγματάρχη, όμην ειλικρινώς όμολογήσατε ότι κατόπιν τής διδχχης σας, φοβείσθε μη άναγκασθήτε να άποδώσητε δικαίον εις την δημόσιον τάξιν μου.
- Εγώ; καθόλου. Θέλεις λιπών να ιδής ότι άπατάσαι;
- Ναι.

— Τότε λοιπόν ιδού!

Και ο συνταγματάρχης χάρων ότι έμεινε να δώσει τέλος πάντων εν μύθημα εις τον άητητον στοιχηματοθέτην, λύει την ζώνην, ξεκουμπώνεται και δεικνύει εις τον λοχαγόν... τας Κάτω Χώρας.

‘Η ούλλη δέν υπάρχει τφόντι. ‘Ο λοχαγός Ρ... όμολογεί την ήτταν του’ εζάγει εν του χροτοφυλακείου του και καταθέτει επί της τραπέζης εν χροτονόμισμα των 500 φράγκων και άπόρχειται.

‘Ο γέρον συνταγματάρχης έναθρονόμενος επί τη νίκη του, μολονότι δέν ήτο νίκη, έγραψε προς τον φίλον του εις την πρωτεύουσαν, περιγράφων αυτώ λεπτομερώς το περίεργον επεισόδιον της πρώτης αυτου μετά του λοχαγού συνεντεύξεως και έκπράζων την έλπίδα ότι ή άποτυχία αυτη ήθελεν συντείνει όπως μετριασθή το πάθος του προσπατευομένου του. ‘Αλλ’ ος ά υπήρξεν ή έκπληξις του, οτε μετά τινος ήμέρας ελάμβανεν έκ μέρους του συστρατιώτου του την εζή; έπιστολήν.

αΦίλιπτατέ μοι.

αΕίπι άνόητος’. Προτου άναχωρήτη έντεθεν ο λοχαγός Ρ. είχε στοιχηματίσει μετ’ έμου χίλια φράγκα εδτι κατά την πρώτην ήμέραν της γνωριμίας σας θά τω αδειανύετε...»

BOBB.

ΒΥΡΩΝΟΣ ΕΠΙΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ

‘Εν Μεσολογγίω, τη 4 ‘Οκτωβρίου.

Φίλιπτατε Καλιθάρ,

‘Εάν ο διδασκαλικώτατος πρόεδρος του Συλλόγου ο Βέρων εγίνωσκε δεξιώτερον να συντάσση τὰ προς την δημοτικὴν μας ἀρχὴν τηλεγραφήματά του, καὶ ἐγκαιρότερον νὰ ἀποστέλλῃ αὐτά, τὸ ἄρθρον μου θὰ ἐπεγράφετο ἀπλοῦστα καὶ Ἀποκαλυπτήρια, διότι ἡ 27 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα ὀρισθεῖσα δι’ αὐτά, παρήλθεν ἤδη. Ἀλλ’ ὁ κ. Ραζῆς, ζαλισμένος ἔως ἐκ τῶν προεδρικῶν αὐτοῦ λειτουργιῶν, μόλις τὰς παρκαυτάς τῆς ταχθείσης ἡμέρας ἐνθυμηθεὶς τοὺς ἐπαρχιώτας κυρίους Συμβούλους, τηλεγραφεῖ: «Ἡ ἡμέρα ὀρίσθη... ἐτοιμασθε... ἐτοιμασάτε... βάλλατε γρήματα εἰς τὸ πουγγί σας...» Ἀλλ’ εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀπολυτοφρόνων τηλεγραφημάτων του συνελθόντες ἐκεῖνοι ἀνακοινοῦσιν εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας— τὰς ἐφημερίδας τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐορτῆς διὰ τὴν ἐνδεκάτην Ἀπριλίου, λόγῳ μὲν κροτείνοντες τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς πόλεως, ἔργῳ δὲ τείνοντες εἰς τὸ νὰ διδάξωσι τὸν κ. Ραζῆν, ὅτι ἤξιον παρ’ αὐτοῦ, καθ’ ὃ διδασκάλου, τὴν γνώσιν ὅχι μόνον τῆς Προστακτικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς ἐγκλίσεως.

Και μὴν ὠραίον δείλιν ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ Σουλβουλίου στοιχηθὸν πορευθέντες εἰς τὰ Ἡρῶα ἐτέλεσαν ἀντὶ ἀποκαλυπτηρίων τὰ Ἐπικαλυπτήρια τοῦ ἐκ τῆς Σύρου ἀφικουμένου καὶ μόλις σταθέντος ἀνδριάντος. Καὶ πρὶν εἶτι προφθάζητε, ὡ συμπολιταί μου, ἐν μόνον τρυφῆς βλέμματι νὰ ἐπιρρίψητε ἐπ’ αὐτοῦ, πρωτοφανοῦς διὰ τοῦς πλείστοις ἀπολαύσεως, ὁ ἡμέτερος Δῆμος, πιστὸς Πυγμαλίων ζηλότυπος, ὑπὸ λευκὴν σινδὸνα κατέβαψε τὴν Γαλιταίαν του, καὶ κουστωδίζιν θεῖς, ἀνεχώρησεν.

Τὰ Ἡρῶα εἶνε τὸ Πάνθεον τοῦ ἀθανάτου παρελθόντος τῆς πόλεως μας. Ἀλλὰ Πάνθεον πτωχόν, σεσηλημένον, βεβηλωμένον, κακῶδικμον, ἀφοῦ ἐκτὸς ταπεινῆς τινος πλάκῆς δέν ὑψώσαμεν ἀκόμη τύμβον ἀντάξιον τῶν ἡρώων μας, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ ἠρωωτηρίασθη τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου ἄλλοτε τοῦ Βότσαρη ἀριστοῦργημα τοῦ περιφανοῦς Δαβίδ, ἀφοῦ ὁ κῆπος ἐχρησίμευσεν ὡς στρατῶν μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, τὰ τεῖχη του ὡς κοπρών, καὶ ὡς πλυτήριον τοῦ Βότσαρη ὁ τάφος; ἀφοῦ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν κ. Ἀντωνιάδην ἐν τῇ Μεσολογγιάδι του στίχους ἀρχομένους οὕτω:

«Βορείως δὲ τῆς πόλεως ἐντὸς ἀπλῶν κιγκλίδων Ὑπάρχει θεῖς, ἦν καλοῦν τὴν σήμερον Ἡρῶα. Ἐνταῦθα περιέχεται τοῦ Βότσαρη ὁ τάφος, τοῦ Βύρωνος ἡ μείνασα καρδιά ἐν Ἑλλάδι, τὸ σῶμα μόνον ἢ πατρίς καλύπτει Βρετανία.»

Ἀλλὰ πρὸ τοῦ μαρμαρίνου Βύρωνος, κατὰδικασθέντος εἰς παράτασιν διαμονῆς κωμικώτατα ὑπὸ τὸν κρυψῶνα τοῦ μοιρζίου αὐτοῦ λευκοσκαθῆνου, χάριν τῆς ἀδεξιότητος τοῦ κ. Ραζῆ καὶ τῆς παιδικῆς θερμότητος τοῦ Δήμου, μεταβέλλομαι ἀκουσίως εἰς πνευματιστὴν καὶ φανταζόμενος τὸ πνεῦμα τοῦ Γαλιλάη Χάρολδ, ἐδῶ που περιπτάμενος μετὰ τὴν ἀνυπόμονον ὑπερηφανίαν του καὶ τὴν ὑψηλὴν μισανθρωπίαν του, μόνον πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας θυσιασθεῖσεν καὶ ἀναγινώσκων τὰ τηλεγραφημάτα τοῦ κ. Ραζῆ καὶ τὰ ἄρθρα τῆς Διαιτίας καὶ θεώμενος τὸ μαρμαρίνιον, εἰς ὃ ἐξακολουθεῖ ὑποβελλόμενος τὸ λίθινον ἐγὼ του, καταλαμβάνομαι ὑπὸ Βυρωνεῖας ἀγανακτικῆς καὶ ὅπως ἐκεῖνος ἠύχθη ἐν τῷ Δὸρ Ζοῦντ νὰ εἶχον ὄλιγον τοῦ κόσμου αἰ ὠραὶ ἐν μόνον βόδιον στόμα, μ’ ἐν φίλημα νὰ ἐξοφλήσῃ μετ’ ὅλης τοῦ κόσμου τὰς ὠραίας ἀπὸ βορρᾶ μέχρι μεσημέρας, — πρὸ τοῦ μαρμαρινομένου ἀνδριάντος εὐχομαι νὰ εἶχον μίαν μόνον παρειὰν Βυρωνεῖας καὶ Μεσολογγιτιδεῖς νὰ ἐκδικήσω τὸ πνεῦμά του δι’ ἐνὸς μόνου βραχίονατος!

Συγγνώμην, ἀξιότιμοι Κύριοι Σύμβουλοι καὶ ἀξιότιμοι Κύριοι τοῦ Συλλόγου! ἡ πνευματικὴ μου μεταμόρφωσις

φωτὶς μετὰ παρκαφέρει... σπεύδω διὰ μιᾶς ψυχρολουσίαν νὰ ἀποβῶ τὴν νέκν μου αὐτὴν ιδιότητά. Ἀντὶ νὰ ἐκδικήσω τὸ πνεῦμά του, θὰ ἠδίκουν τὸ ἀπαλόσκαρον χερσὶ μου, ὅπερ ἀφεύκτως θὰ ἐνκωχάει, ἀντὶ νὰ συντρίψῃ, συντριβόμενον κατὰ τοιαύτης παρειᾶς. Καὶ θὰ ἔρρακτον τότε τὰ ὄπτα διὰ νὰ μὴ ἀκούσω τοῦς καγχασμοῦς σας.

Παραδοξότητων τὸ ἀνάγνωσμα. Πρὸ τῆς θεᾶς τῶν ἐπικαλυπτηρίων αὐτῶν ὁ νόμος τοῦ συνειρημοῦ τῶν ἰδεῶν πόσας παρκατάσεις, ὄλκας κωμικὰς καὶ σινδονοκοσμητῶν, ἀνάγει εἰς τὴν μνήμην μου! Ἡ θεὰ τῆς σινδόνης, κλυποούσης καὶ τὸ βῆθρον, καὶ πελώριον ἀνάστημα παρκαυτάσεως οὕτω εἰς τὸν ἀνδριάντα, μοὶ ἐνθυμίζει τὴν κατὰ τὰς ἀπόκρεω τόσῳ συνήθη μασκαράταν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις: σερεῖνι, μακρὸν μέχρι ποδῶν, τείνεται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ μεταξὺ τῆς ἀκρας του καὶ τῆς κεφαλῆς κενὸν πληροῦται διὰ προσκεφαλᾶδας, καθέτως ὀρθομένης, καθιστῶν τὸν οὗτω μεταμικροθέντα, γίγχαντα.— Ὑστερον ἀναμνηστικῶς ἐκ τοῦ Σουτσεῖου Ὀδοιπόρου τὴν ἀρκοῦντος; ἰλαρὰν σκηνήν, καθ’ ἣν ἡ Ῥαλλοῦ, ὄλη σινδονοκάλυπτος, παρίσταται ὡς φάσμα, ἀποκαλυπόμενος εἰς τοῦς εὐδαιμόνας χρόνους τῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ φοιτήσεώς μου, ἀναπαριστῶ τὴν εἰκόνα ἀστείου συμμικητοῦ, ὃν χλευστικῶς ἀπεκαλοῦμεν, λησμονῶ τίνος ἔνεκα, Chiodόνα. Καὶ τέλος ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου ἐκ τῶν σελίδων τῆς ἐλληνικῆς Μυθολογίας τὴν διατραγωδοῦσαν τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα μετὰ γυναικεῖον φόρεμα παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ὀμφάλης νήθοντα. Ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν ἰδιοτροπίαν αὐτῆς τῆς μνήμης, ἐκδραμοῦσης εἰς ἀποτάτους χρόνους διὰ νὰ ἐξεύρη ἀπωτάτην ὁμοίωσιν. Καὶ μὲν ὑπάρχει παρὰ τὴς σχέσις μεταξὺ τοῦ domino τοῦ ἀνδριάντος καὶ τῆς ἐσθῆτος τοῦ τέκνου τοῦ Διός, διότι ὑποθέτω ὅτι ἐπίσης ἀχαρίτως θὰ ἔραρε καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὴν στολήν του, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὁ ἡμίθεος τῆς ἰσχύος ὑρίστατο κατὰ ἔνεκα τοῦ ἔρωτος τῆς Ὀμφάλης, τῆς ποιήσεως δὲ ὁ ἡμίθεος ἔνεκα τίνος παρκαμῆνει οὕτως, ὡ συμπολιταί μου;

Μόνον τοῦ δεξιῦ βραχίονατος ἡ χεὶρ μετὰ τὸν δείκτην αὐτῆς κρυπτικῶς ἠνεωγμένον πρὸ τῶν λοιπῶν δακτύλων, ἐπικλινῶν πρὸς τὴν παλάμην, ἡ χεὶρ ἡ δεικνύουσα χερσὶ μου, προσέλλει ἐκτὸς τοῦ κλύμματος. Στρηρίζων ἐπ’ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς μου, βυθίζομαι εἰς βεβηλασμούς. Ἀναλογίζομαι ὅτι παρὰ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὰς ὠραίας αὐτοῦ χεῖρας ὁ Βύρων, τῶν ὁποίων ἐξῆρε τὴν ἑλευκον χεῖριν, ἐπιθέτων συνήθως ἐπὶ ἐρυθροῦ μανδυλίου καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ βεβηλασμοῦ μου ζωογονῶν τὸ μαρμαρίνιον, πιστεύω ὅτι ὑπὸ πνεύματος φιλαρρεσκείας ὁ Ποιητῆς— Ἀπόλλων ἐξέβλασε τῆς κρύπτῆς του τὴν χεῖρά του πο-

νήρωσ», ὡτάν ἤθελε νὰ εἶπῃ: ἀπολαύσατέ την.

Ἀλλ’ ἐπὶ τέλους χροῦτῆ τις εὐκαιρία ἀποκαλύπτει ἐνώπιόν μου τὸν ἀνδριάντα ἐν ὅλῃ τῇ καινουργεῖ αὐτοῦ δρασερότητι, εἰ καὶ ἐπὶ βραχυτάτον χρόνον. Διὸ καὶ ἀνεπαρκῶς καὶ ἐσπευσμένως χαράσσω τὰς ἐντυπώσεις μου, ὑποκειμενικὰς πάντη, ὁμολογῶν τὴν ἰδίαν ἀνεπαρκείαν περὶ τὸ κρίνειν καλλιτεχνικὰ ἔργα, καὶ μετὰ κίνδυνον νὰ κληθῶ ἐν τισιν ὑπὲρ τὸ δέον optimiste, διὰ τὰς στήλας μάλιστα τοῦ «Μή Χάνεσαι».— Τὸ πρόσωπόν του ἀντιλαμβάνομαι νεανικόν, εὐμειδῆς, καὶ ἰλαρὸν τὴν ἔκφρασιν μετὰ τὸ εὐρύ του μέτωπον καὶ τὴν οὐλότριχον κόμην ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ ἐστραμμένον, βλέπει ἀκριβῶς εἰς τὸ Πολυάνδριον μνημεῖον τῶν Ἡρώων. Στρηρίζομενος ἐφ’ ἐνὸς τῶν πρὸς τὸ μνημα τοῦ Μάρκου κωνονίων, δεξιόθεν, θεωρῶ τὸν ἀνδριάντα κατὰ κρόταρον ἐντεῦθεν φρονῶ ὅτι εἶνε ἀπολυστικώτερον ἢ θεὰ του ἡ μορφή παρίσταται μοι ἀρενοπωτέρα καὶ πως μᾶλλον Βυρωνεῖα ἢ κατὰ μέτωπον, ὅθεν ὀρωμένη ὑποφάνει συμπτώματά τινε θηλυπραπέτας. Ἀλλ’ ἐκ τῶν ὀπισθεν ἡ ἀποψὶς του εἶνε κάπως κωμικὴ, διότι βλέπει ἐξῆρα τὸν Βύωνα κυρτωθέντα καὶ οὕτω ἔως προήλθεν ἐκ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μανδύου. Τῆς δεξιᾶς χεῖρος ἡ ἐντοκὴς δεικνυούσης πρὸς τὴν γῆν, νομίζω ὅτι ἔπραπε νὰ ἦνε γοργότερα. Εὐρὺς πολυπτυχῶς μανδύας περικαλύπτει τὴν φωνὴν τοῦ σώματος, ἀποκρύπτων σχεδὸν τὸ δεξιὸν σκέλος, ἐνῶ ἀριστερόθεν ἀνοψοῦται, καὶ ἀφίπων ἀκάλυπτον τὸ ἀριστερὸν σκέλος μετὰ τὸν πόδα τακτικῶς ἐν στάσει προσφωνήσεως, συμπίπτει ἐπὶ τοῦ πλευροῦ, ἐφ’ οὗ ἐρειδόμενος τὸν συγκρατεῖ ὁ ἀριστερὸς βραχίον, οὐτινος ἡ χεὶρ βρασταίει κυλινδροειδῶς διπλωμένον χάρτιν, παριστῶντα τὰ ποιήματά του.— Ἀλλὰ τὰ κοσμοῦντα τὰ, τέσσαρες πλευρὰς τοῦ ὑποβήθρου ἀνάγλυφα, δηλονότι τὸ οἰκόσημον τοῦ λόφου, τὰ σύμβολα τῶν δικρῶρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, μίαν Λύρα, καὶ μίαν Γλαῦξ, δέν εἶν’ ἐπιμελῶς γεγλυμμένα ἢ Γλαῦξ πρὸ πάντων εἶνε ἀκαλλεστῆτη.

Ἴσως ὁ καλλιτέχνης; ἐτεχνουργῆτε τὸ πρόσωπον τοῦ πλάσματός του νεανικώτερον τοῦ δέοντος, μετὰ πλείονα δόσιν κοινῆς εὐμορφίας, ἢ Βυρωνεῖου μεγαλειότητος. Εἰς κἀτην θὰ ἀναζητήσῃ τις ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του τρικυμιῶδες τι καὶ ἐχρησίων ἄλλ’ ὅστις δέν ἀγνοεῖ ὅτι ἄμα πατήσας τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος ὁ Βύρων ἀπέβηδύθη, κατὰ τὸν Βαρθολοῦν, τὸν παλαιὸν ἀνθρωπον, καὶ τὰς μιτάνθρωπικὰς καὶ τὰ νεῖρη του, ὑπομένων τὰ πάντα, καὶ τῶν Σουλῶτων τὴν βικιότητα, καὶ τοῦ Μεσολογγίου τὰς τελευτωρῆς, γλυκὺς, δικλακτικῶς, ἀνεξίτητος, μκλλον μεριμνῶν περὶ στοίχων μαχητῶν ἢ περὶ τῶν στίχων του, — δέν θὰ κἀκίση ἴσως τὴν σμίλιν τοῦ καλλιτέχνου, παρκαθεῖταν νὰ ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ φιλελληνικώτερου τῶν φιλελλήνων, ὅχι πλέον Ποιητοῦ

ζοφώδη μεγκλειότητι, ἀλλὰ μάρτυρος περιπνεύει γαλήνην.

Εἶς ἐκ τῶν λόγων, τὸν ὁποῖον ἐκ τῶν ὑπετέρων προ-
σιθίμη εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν ἀμικτημάτων τῆς Δη-
μοτικῆς Ἀρχῆς, εἶνε ὅτι ἡ πομπῶδες καταργηθεῖσα 27
Σεπτεμβρίου, ὡς κόρη θέλουσα νὰ ἐκδικήσῃ ἐκτυτὴν ἀ-
παρηθεῖται προφαίνεται εἰς τοὺς περιπάτους μ' ὅλα τὰ
θέλητρα τῆς ἐρωτοτροπίας, ἀνέτειλε μετὰ βροχερώτα-
τον καιρὸν μίξ τῶν σπικίων φθινοπωρινῶν ἡμερῶν

Ποῦ πρὶν ἀρχίσουν ἡ γλιουζιά, ἡ πάγη, τ' ἀγριοκαίρι,
Εἰγελασμένα τὰ κλαρὰ μὲ τὴ 'στερνὴ γλιουζιά,
Ποῦ ὀλόγουρά του φεύγοντας σκορπᾷ τὸ καλοκαίρι,
Στολίζονται μὲ μυρουδιὰς, μ' ἀνθούς, μὲ πρασινάδα.

Καὶ ἦτο λαμπρὰ εὐκαιρία πρὸς τέλεσιν πανδημίου τε-
λετῆς, ἐν τῇ ἀνυποφορώτερῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους ἐδῶ τὸ
Μεσολόγγι μὲ τὰς κλασικὰς βροχὰς του, περὶ ὧν λέγει
ἡ παράδοσις, ὅτι Τοῦρκος πάλαι ποτὲ καταφθίσας ἐν-
ταῦθα καὶ εἰς μάτην ἀναιμείνας ἐπὶ τεσσαρκοινθήμερον
τὴν παῦσιν τῆς βροχῆς, ἀνεχώρησεν. Ἐπιστρέψας δὲ με-
τὰ ἔτη καὶ ἐπανευρῶν τὰ ἴδιχα, ἀπελπὶς ἀνέκραξε! «μω-
ρὲ, ἀκόμη βρέχει!»

Ὁ πανδημῶδες χρόνος, ἀποδοῦς τὸν ἀπαιτούμενον
βελθὸν ψυχρότητα εἰς τὸ θερμανθὲν αἷμα τοῦ Δημοσι-
κοῦ Συμβουλίου, μίξ ἐπιστολὴ ἐξ Ἀθηνῶν πολὺ ζυγί-
ζουσα, καὶ πῶς ἡ δεξιὰ πῶς συγκρατικότητος τῶν δύο
καταφθάντων ἀντιπροσώπων τοῦ Συλλόγου, ἐξιλέωσαν
τὸ φάσμα τῆς ἐνδεκάτης Ἀπριλίου, καὶ ἰδοὺ ἡ Αἰτωλία
προκηρύττουσα τὰ ἀποκαλυπτήρια διὰ τὴν 25 Ὀκτω-
βρίου, ἀλλὰ μετὰ πάσης ἐπιφυλάξεως, διότι ὡς φαίνεται,
ὁ κ. Δήμαρχος μένει ἀμετάπειστος. Ὁ Δήμαρχός μιν, εἶ-
δος περιέρχου μηδενιστοῦ ἐν τῇ προόδῳ, θεωρῶν τὰ
γράμματα ὀλίθρια, τοὺς χοίρους ἰδεῶδες τοῦ πολίτου,
τὰ λείψανα τῆς Ἀκροπόλεως παληόπετρας, τὴν σιτήν
ἀνδριάντων ἀσκοπον χρήματος κατατριβὴν, φρονεῖ —
καὶ τοῦτο ὑπὸ πνεῦμα ἐξόχου συγκρατικότητος — ὅτι ἡ
ἐορτὴ δεόν νὰ τελεσθῇ εἰς τὰς καλένδας τοῦ Ἀπριλίου.

Μὲ πληροφοροῦσιν ὅτι ὁ περὶ τῆς ἐνταῦθα ποιη-
τῆς τοῦ βραβευθέντος ἐπιγράμματος διὰ τὸν ἀνδριάντα,
ἀπήτησε νὰ συμπερισθῇ καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ τὴν τύ-
χην τοῦ ἀνδριάντος, ἕνα ἐπιστήμως τελέστη καὶ ἐκεῖνα τὰ
ἀποκαλυπτήρια του. Ἀλλ' ἐν τῇ δοθείτῃ εὐκαιρίᾳ ἠτύ-
χησα νὰ τὸ κερματώσω χρυσόγλυπτον ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ
Βύρωνος. Φρονοῦσι δὲ τινες ὅτι ὁ κ. Σεμιτέλος πρέπει
ἦδη νὰ προνοήσῃ καὶ περὶ δωρεῆς εἰς τὸν Δῆμον μεγά-
λου καὶ στερεοῦ λεξικοῦ, ὑπερ, ἀσφαλῶς κατατιθέμενον
παρὰ τὰς βιβλίους τοῦ μνημείου, καὶ διοριζομένου ἐπι-
τηδῆς λεξικοδίου, νὰ καθιστᾷ προσιτὸν τὸ ἐπίγραμμα
παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐκ τοῦ πτωχοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Καὶ ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ Πολυκνδρίου καὶ ἐπὶ τοῦ τά-
φου τοῦ Βότσηρ ὠσκούτως βραβεύει ἡ ἀφρότης αὐτῆ
ἐπιγραμμικτὴ ἀρχαιομανία. Αὐτὰ τὰ εἰς ἀρχαίαν γλῶσ-
σαν κλασικῆς σοφίης ἐπιδείγματα τὰ περὶ ἄλλω μὲ βι-
ρῦτικα costumes βασιλέων, μεγατεχνῶν, ἵπποτων περὶ-
θουσῶν ἐποχῶν, δυνάμενα ἐντὸς αἰθούσης κατὰ τὰς Ἀ-
πόκρουσιν νὰ καταστήσωσι τοὺς φέροντας αὐτὰ τὸ πολὺ
πολὺ ἀξιοπρόσωπος μασκαράδες. Καὶ ὅσον εἶνε βασιλεῖς οἱ
Ἀποκρητικῶν βασιλεῖς, τόσον εἶνε ποιηταὶ οἱ ποιηταὶ
τῶν ἀρχαίων ἐπιγραμμικῶν.

Ἀναγίνωσκον προχθὲς ἐν τῇ Ἀ' Ἐστίᾳ μικρὰν ἐλε-
γίαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Βύρωνος ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Φι-
λίππου Ἰωάννου ἐν γλώσσῃ ὁμηρικῇ. Τὸ καυμένο τὸ
Μεσολόγγι θὰ τὸ ἴδῃτ' ἐκεῖ νὰ ἰσομαζέται: «Ἐλαίος!
Μὲ Ἐλαίος, σοφοὶ μιν διδάσκουσι!»

Κύριε Ἀχιλλεῦ Παράσχε! Ἡ εὐρύτης φιλοκαλία τοῦ
καλλιτέχνου μηχανικοῦ τοῦ Δήμου κ. Μιλτιάδου Σέχου
διὰ τὴν ἀρειμανίαν ὑμῶν Μοῦσαν παρασκευάζει ἀρειμάν-
εινον Βῆμα. Ἡ ἐξέδρα, ἀρ' ἦς θέλετε ἀπαγγεῖλαι τὸ
ποίημά σας, ἰδρυθήσεται ἐρ' ἐνὸς τῶν θεματουργῶν
ἐκείνων κανονίων, λειψάνων τῶν ἀγῶνων μας. Ποτὲ πετη-
νὸν δὲν ἔτυχε προσφεστέρου δένδρου ὅπως τονίσῃ τὸ
ἔσμά του.

Καὶ σεῖς, βραδινὰ ἀπόγονοι τῶν στιθερῶν ἡρώδων
τῆς ἐξόδου, γλυκεῖά μου συμπολίτιδες, θὰ προσφέρητε
καὶ σεῖς, ὡς μινθάνω, τὰς ἀπαρτιτῆτους ἐκδουλεύσεις
σας. Σημιαίς ἐπὶ σημιαίων θὰ ἐτοιμάητε καὶ στεφάνους
θὰ πλέξῃτε καὶ ἄνθη θὰ βίψῃτε. Ἦκουσα τόσα ἡθονικά
στοματικά ἐυγλώττωα πανηγυρίζοντα τὸν Βύρωνα, καὶ
ἐνθουσιωδῶς προσφερόμενα εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι τελειο-
τέρην ἐξωρκίαν τῆς προσεχούσης ἐορτῆς. Θὰ ἐπίστευα ὅτι
πράγματι διὰ τὸν Βύρωνα ἐνθουσιᾶτε, ἐὰν εἶχον τὴν
παρρηλικὴν δυσπιστίαν εἰς τὴν ὑποκριτικὴν σας, κυρίως
μου! Ὡ! σὲς γνωρίζω, καὶ μὲ γνωρίζετε. Ὀλίγον σὲς
μέλλει νὰ ἦτο ἐκεῖνος μέγας ποιητής, νὰ ἦτο μέγας
φιλέλληνας διὰ νὰ τρελλοθῆτε δι' αὐτὸν ἀρκεῖ νὰ ἤξεύ-
ρατε ὅτι ἦτο ὄρατος καὶ ἐρωτόληπτος, καὶ ὅτι ἀπηύθουε
πρὸς τὸν θάνατον τὸ θεσπέσιον τοῦτο κελῆδῆμα: «ὦ θά-
νατε! δύνασαι τὰ πάντα νὰ μιν ἀραιώσῃς, ἀλλὰ φεί-
σθητι, ὦ! φείσθητι τοῦ δυστυχοῦς κάλλους! εἶνε τόσον
σπάνιον, καὶ ἔχεις τόσα ἄλλα ὄμματα. Ὁ κατασθίον ὀλό-
κληρα ἔθνη ἔσο ἐνίοτε φιλόφρων πρὸς τὰς ὠραίας! ἐλάτ-
τωσον τὰ νοσήματα τοῦ γυναικείου φίλου, καὶ λάβε
ὅσους ἤρωας θέλει ὁ σφραγίσ. Προτείνω σπουδαίως τὸ
ἔνω τεμάχιον μελοποιηθὲν κατακλήθῃς νὰ ψάλλῃται
εἰς τοὺς ναοὺς μετὰ τῶν ἄλλων τροπικῶν τῆς νεκρωτί-
μου ἀκολουθίας.

Φίλιπτε Καλιβάν! Αὐτὰ τὰ ἀνὰ γράφῃς, νὰ περι-
γράψῃς, νὰ περιπλάξῃς, νὰ ἐνθουσιασθῇς, νὰ κἀίῃς καὶ
νὰ κἀίῃς εἰπέ τὰ εἰς τὸν Καλιβάν, ἢ εἰς τὸν περιουρὸν
Viriloque, τὸν βασιλέα τῶν περιγραφῶν. Καὶ ὁ Δῆ-
μαρχός μας, καὶ τὸ Συμβούλιον, καὶ ἡ νομαρχία, καὶ ἡ
πόλις, καὶ οἱ πάλμοι τῶν κοριτσιῶν μας ἀξίζουσι τὴν
ἰδική σου πέννα. Λοιπὸν σὲ ἀναμένω εἰς τὰ ἀποκαλυπτή-
ρια, ἄλλως ἀναιμείνω τὰ ἰδικά μου Ἀποκαλυπτήρια τῶν
χυδρομικῶν.

ΠΑΣ.

Σ. Σ. Φίλιπτε Πάξ, μ' ὄλον τὸ ἀνυπόφορον τοῦ νέου
ψευδωνύμου σου. Δικαίως μὲ ὕβριτος ἀποκαλέσας με βα-
σιλέα τῶν περιγραφῶν, διότι πράγματι ἀπέμνηστί σου εἶ-
μι βασιλεὺς. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἰρήστω καταλ-
λήλους λέξεις νὰ σὲ συγχρῶ διὰ τὰ Ἐπικαλυπτήρια
σου καὶ ἀπαλπίζωμαι ἀπὸ τοῦδε νὰ εὐρω διὰ τὰ Ἀπο-
καλυπτήριά σου

Vireloque.

Τὸ γιατρικόν.

Μὲ ἕνα εἶχα πόνον ἐστὴν καρδίᾳ
καὶ ἤμουν ἐστὴν κἀμπερ κλεισμένος,
ἔμπρὸς ἐστὴν εἰκόνα, ἔμπρὸς ἐστὴν Πανηγύξ
μὲ δάκρυα πικρὰ γονατισμένος·
καὶ ἤθελα νὰ εὐρω γιατρίᾳ
ἀπ' τὴν εἰκόνα, ἀπ' τὴν Πανηγύξ.

Μὲ ἔχον ἔμπρὸς ἡ φίλη μου μὲ μὲξ
καὶ—ξέρετε πῶς πάντα χορταίνεται—
μοῦ λέγει: Ἀ! τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς
ἔνα φίλκι μόνον τὸν γιατρεύει.
Μοῦ ἔδωκε ἀμέσως τὸ φίλι
καὶ φεύγει πεταχτὴ ὅσον τὸ πουλί.

Καὶ ἐστὶ στιγμὴ ὁ πόνος μοῦ περναί,
μὰ πόνος πῶς σκληρὸς μὲ βασανίζει.
Ἄχ! τὸ φίλι τῆς πόσο μοῦ πονάει,
θεορεῖ πῶς ἐστὴν καρδιᾶς σὲ δὴ μοῦ σχίζει!
Κ' αὐτὸν θὰ τὸν γιατρεύῃ ἡ τρελλή,
μὰ ὅχι πᾶς μὲ μόνον τὸ φίλι.

ΓΙΑΝ.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΙ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

ΟΥΔΕΝ Ἐμπορορραπτικῶν Κατάστημα ἐπλουτίσθη
ἀπὸ τοσαῦτα εἶδη δι' ἐνδυματικῆς χειμερινῆς περιόδου
ὅσον τὸ τῶν κ. **ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ** ΚΑΙ **ΣΠΗ-
ΛΙΟΠΟΥΛΟΥ**, οἵτινες δικαίως ἐπωνομάσθησαν οἱ
Ἵπομπερὲ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ κ. Φερετοπούλου χρημα-
τίσσαντος Κόπτου παρὰ τῷ Μπερὲ ἐπὶ δωδεκαετίαν.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ παρρηγελιῶν παρὰ τῶν κυριωτέρων ἐργο-
στασιῶν Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Αἱ καλλιτέχναι ποιήτη-
τες. ΑΠΑΡΑΜΙΑΛΟΣ ἐκλογή περὶ τὴν καλλιαισθητικὴν
τῶν χρωμάτων.

ΩΡΑΙΑΙ ΤΣΟΧΑΙ

ΔΙΑ ΒΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΣΟΥΡΤΟΥΚΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ παρακολουθεῖ ὅλους τοὺς δεκα-
πενθήμερους συρμούς καὶ προμηθεύεται τὰ τεχνικὰ τῆς
ῤαπτικῆς περιόδου, ὥστε φέρει εἰς τὴν τελειότητα
τῆς τέχνης, τὴν ὁποῖαν πρὸ πολλοῦ ἔχει δοκιμάσει ἡ
φιλόκαλος πελατεία του. Διὰ τὴν ἐφστεινὴν περίοδον
ἐκτικατὰ κουστούμικ ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν συρμῶν.

400 ΕΙΔΗ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ δέχεται παρρηγελίας ἐνδυμάτων δι'
ἵπποκῶν δι' ἄνδρας καὶ ἰδίως διὰ ΚΥΡΙΑΣ. Ἐπίσης
χειμερινούς ἐπενδύτας Κυριῶν.

ΠΑΡΤΕΣΟΥ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸ πρωτεύον σιγαρόχαρτον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν ἄξίαν καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ κανόνα τῆς ὑγιεινῆς κατασκευῆς του εἶναι τὸ σιγαρόχαρτον τοῦ JEAN BARDOU, τὸ ἐπιλεγόμενον

ZOB

Ἐπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦσι 19 μετάλλ. ἀξίας καὶ 3 χρυσῶ

ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ὅπου πωλεῖται τὸ ἀληθινὸν ZOB εἶναι τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΠΙΛΟΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΤΕΡΟΥ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΟΙ

Γνωστὸν εἶναι εἰς ἅπαντα τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον τῶν Πιλοίων καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ LEON διὰ τὴν εἰδικότητά του ἐπὶ τῆς κατασκευῆς πύλων ἐκ ΦΕΛΟΥ (Liege) ἐλαφροτέρων καὶ τοῦ πτεροῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου πρὸς πάντων προτιμωμένων καὶ λόγῳ ποιότητος καὶ λόγῳ ὑγείας.

ΤΟ ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ

ἐπιδιώκον πάντοτε τοὺς χρησιμωτέρους νεωτερισμοὺς συμβληθὲν μετὰ τοῦ Κατασκευαστοῦ, ἐκόμενα ἀφρονίαν, τοιούτων πύλων, τοὺς ὁποίους οὐδὲν ἀπέστηκα ἐν Ἑλλάδι δύναμαι νὰ ἔχω εἰς τόσον εὐθηνὰς τιμᾶς.

Εἰς τὸ αὐτὸ Πιλοπωλεῖον

εὐρίσκει τις καὶ τοὺς περιφήμους «ΠΙΛΟΥΣ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΥΣ», ὡς καὶ μεγάλην Συλλογὴν τῶν κομψοτέρων πύλων

ΠΑΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίκας ἔκτυπονται ἐπισκεπτήρια στιγμικίως διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χηλογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἶδους σφραγίδες, ὡς καὶ ἐπισκεφλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη ἀποθήκη τῶν καταστήτων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος Edler und Krusche τοῦ Ἄννοβερου.

Μόνη ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ ἀληθοῦς σιγαρόχαρτου JOB τοῦ οἴκου Jean Bardou τῆς Γαλλίας.

ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ, ΑΡ. 243.

ΛΑΜΠΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἐξ ὅλων τῶν ἐργαστηρίων τῆς Αὐστρίας, τῆς Βοημίας καὶ τῆς Γαλλίας ἐκόμενα ἐφέτος καὶ τῆς πλέον καλλιαισθητοῦ ἐκλογῆς

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ,

κρεμαστάς, τοῦ τοίχου, τῶν σαλονίων, ἐπιτραπέζιους,

ΑΚΟΜΗ

Λάμπας Πορπαδοῦρ, μινωραλιθόλους πολεμυτίλους κλπ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΩΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΩΜΑΪΔΑΙ

89 — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ — 89

παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος.

Ἀναλαμβάνοντες τὴν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσωπεῖν τοῦ ἐν Βιέννῃ περιφήμου ἐργαστηρίου

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

Pianoforta. Bělehrádek,

φέρρουεν εἰς γνῶσιν καὶ συνιστῶμεν τοῖς ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀπόκτησιν τοιούτων, ὅπως προσέλθωσιν ἐν τῷ Καταστήματι ἡμῶν, ἐν ᾧ δύνανται νὰ ἴδωσι Κλειδοκύμβαλα πρωτοφανῆ, τελειοτάτου συστήματος, ἀπαραμίλλου φιλοκαλίως καὶ πολυτελείας καὶ ἰδιαζούσης φωνητικῆς γλυκύτητος καὶ τόνου.

Ἀπέναντι τῆς τελειότητος τῶν κλειδοκυμβάλων, τὰ ὁποῖα θέλομεν προμηθεύει, κί τιμὰ κούτων σχετικῶς εἶναι λίαν συμφέρουσαι.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΚΟΝΤΕ

Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Χρυσόσπη Λιωτίσης.

Εἰδοποιεῖται ἡ πολυέριθμος πελατεία τοῦ πασιγνώστου αὐτοῦ Καταστήματος, ὅτι ὅλα τὰ εἶδη γαλλικοῦ ἄρτου κατασκευάζονται ἀρίστης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς μετρίκας.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ

εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγορὰν, ἀπέναντι τοῦ ὀπωροπωλείου τῆς Μεγάλης Πιρράγκας. Διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος ὁ κ.

ΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΗΛΑΟΠΟΥΛΟΣ [312]

ΤΥΠΟΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΥ